

„Kuidas,” hüdis förtsmik, „tahhad sa seddawisi maksta? Ma wõttan so kue seljast; nisuggust nalja ma ei mõista.”

„Pahhanda mind mitte,” ütles wõeras, „muidu näitan ma, kuidas sa siit lähhäd.”

„Minna,” farjus förtsmik, „minna tahhan ommeti nähha, kes mind siit wõib niühutada.”

„Weame rubla peale kihla, et sa fui jännes siit püsidi.”

„Hea kül,” naeratas förtstimees, „kihliveo eest jättad meel püsidi förtsi.”

Äkkiselt püstis wõeras jooksma, förtsmik tappa járrele, — omma fätte sama.

Kui sadja sammo olli putkand, põris ümber ja ütles: „miks sa joostid? — nüud olleme tassa;” — kergitas kubbarat ja !äfs.

Wallelitko ei usta.

Olli ükskord juttuks, kellele salla-asja feige julgeminne wõib rákida?

„Wallelitküle,” kostis üks mõistlik mees, „kegi tedda ei ussu, kui ta kül wålja lobbiseks.”